

завладяване на страната, понеже се споменуватъ въ XVI. в. като подчинени на Поленинския (Дойрянския) епископъ.¹⁾ Днесъ отъ тѣхъ нѣма зачувани останки. Тѣ сж побългарени. Въ XI. в. се споменува турско-християнска колония около долното течение на Арда, отъ които, споредъ Иречека, сж останали днешнитѣ *сургучи* въ Одринско.

5. Гръци.

Споменахме, какъ въ врѣме на славѣнскитѣ нахлувания грѣцкиятъ елементъ въ Македония е билъ съвършено омалѣлъ. Гръци сж били запазени въ силнитѣ южномакедонски крѣпости, дѣто и до сега се срѣщатъ. Рано още византийскитѣ императори се досѣтили, че тѣхната властъ въ южна Македония може да се крѣпи по-добрѣ съ грѣцко население; затуй систематично се трудили да изгонятъ славѣнитѣ отъ бѣломорскитѣ крайбрѣжия и да поселяватъ на тѣхно мѣсто грѣци отъ островитѣ.²⁾ Тѣй че много рано се появили изново грѣци край Бѣло Море на старитѣ си жилища. Тая е причината, дѣто по тия мѣста сж запазени много грѣцки имена на села и мѣстности. Турцитѣ заварили крайморието отъ устието на Места до Солунъ съ смѣсено българо-грѣцко население.

Турцитѣ заварили българско население не само въ тия мѣста, но и много по на югъ, вѣнъ отъ прѣдѣлитѣ на Македония. Прѣзъ първата половина на XV. в. въ окрѣга Майна (Пелопонесъ) се слушало още словѣнското слово.³⁾ Споредъ единъ турски лѣтописъ прѣзъ тоя вѣкъ българи живѣли въ Тесалия. Тѣ безпокоили ларисанитѣ и тия повикали срѣщу тѣхъ турска помощ. Дошълъ около 1423. год. Турханъ Бей, завзелъ Тесалия и населилъ турски колонисти по краищата на Тесалийската Равнина между „не воинственнитѣ грѣци и българскитѣ планинци“.⁴⁾

Прѣзъ врѣме на турското владичество българскиятъ елементъ изчезналъ отъ Тесалия. Тамонитѣ българи, както и ония останки въ Пелопонесъ, сж погрѣчени. Погрѣчанъето минало въ прѣдѣлитѣ на Македония и направило успѣхъ въ долината на р. Бистрица. Днесъ въ Тесалия има нови български колонисти, заселени въ нѣкои изпразнени турски села. Вайгандъ намѣрилъ такива, смѣсени съ власи, въ с. *Буюкъ Кесерли*.⁵⁾

¹⁾ Иречекъ, История, 289.

²⁾ Fallmerayer, Fragmente II. 164—165; Слав. элементъ въ Греціи, 31—33.

³⁾ Все тамъ, 38, 48.

⁴⁾ D. Urquart, Der Geist des Orients, erläutert in einem Tagebuche über Reisen durch Rumili, Stuttgart, 1839. I. 225—227.

⁵⁾ Weigand, Die Aromunen I. 206.